

VOOR HET EERST (WEER) ALLEEN OP VAKANTIE

Je kamer opruimen. Eindeloos twisten over het tijdstip van thuiskomen na een avondje uit. Zuchten en steunen wanneer er afgewassen moet worden. Voor de zoveelste maal een fiets met kapotte jasbeschermers, afgebroken koplampen of uitgeleebberde snelbinders. Toestanden rond kleren en schoenen. Soap en series op de TV. En op zeker moment: alleen op vakantie. Wie opgroeiende zonen of dochters van rond de 15, 16 jaar heeft, kan erover meepraten. 'Hallo contact' van André is een schitterend boek, maar je moet het vak wel zelf leren!

Het idee wordt geboren

"Pap?"

"Ja?"

"Wij willen in de zomer met zeven vriendinnen een weekje gaan kamperen aan zee. Alleen."

"Zo?"

"Nou, hoezo, zo?"

"Gewoon, zo. En wat vindt mama daarvan?"

"Mam?"

"Ja?"

"Wij willen komende zomer met Jessie, Noor, Chantal, Julie, Hanneke, Joice en Barbara een week op vakantie aan zee."

"Heb je het daar met papa al over gehad?"

"Doe nou niet zo stom! Altijd als we iets aan jou vragen, moeten we het eerst aan papa vragen."

Oké, het mag!

Nadat we in de eerste helft van februari slag hebben geleverd over het tijdstip van thuiskomen tijdens de Carnavalsdagen en de eerste schermutselingen over het weekend-stappen-in-de-stad achter de rug zijn, keert de vraag - nu wat opener en voorzichtiger geformuleerd - terug: "Mogen wij in de zomer nou gaan of niet?" Natuurlijk hebben we het er samen over gehad: wie gaan er mee, waar gaan ze naar toe, wanneer gaan ze, hoe ... enz. enz. Vragen waarop bij lange na nog geen antwoord is gegeven. Uiteindelijk stemmen we in met het plan. Ze zullen niet in zeven sloten tegelijk lopen. En het kan een leerzame ervaring zijn; voor hen (en voor ons). "Dus we mogen ècht?" Ja, ze mogen ècht.

Die avond vormt tafelen en afwassen geen enkel probleem. "Die afwasmachine hebben we eigenlijk toch niet nodig, hè? Kunnen we misschien nog iets voor jullie doen?"

De plannen krijgen vorm

De eerste van wat later blijkt een hele serie meetings te worden heeft inmiddels plaatsgevonden. Eindeloze lijsten met mee te nemen spullen worden ijverig aangelegd in een speciaal daarvoor aangeschaft vakantieschrift, de boodschappen genoteerd, huishoudelijke taken verdeeld, halen en brengen geregeld. De eerste contouren van de droomvakantie tekenen zich langzaam af.

De camping wordt uitgezocht en veiligheidshalve de eerste aanbetaling gedaan: het kan immers verkeren met ouderlijke toestemmingen en je kunt beter het zekere voor het onzekere nemen. Eerst wordt het de Vlaamse kust; later wat dichterbij huis, maar toch altijd nog zo'n slordige 300 kilometer op en neer. Maar wat maakt dat uit op de eeuwigheid?

Intermezzo

Het is mei 1993: eindexamen van de jongste. Nou ja, jongste: als tweelingzus is ze maar 5 minuten later geboren. Studeren, eten, examen doen, studeren, eten, slapen, examen doen. Af en toe wat ontspanning.

Dan volgt het grote wachten. Dus een krantenwijkje genomen (balen, want het is een rotwijk, de fiets blijkt nauwelijks bestand tegen het enorme gewicht van de twee levensgrote tassen en altijd als die rotkrantjes rondgebracht moeten worden regent het pijpestelen of is het bloedheet). Dan breekt de aardbeientijd aan: 's morgens voor dag en dauw eruit, tot 12 uur plukken of verkopen. Doel van de werkzaamheden: een Honda Vision, want dat is pas een gaaf brommertje! Daar gaan we voor sparen. Ze kosten maar f 3500,--. En waar we die neerzetten: dat zien we nog wel. En mijn fiets spuit ik trouwens donkerblauw met roze bloemetjes. Het ontwerp is al klaar. Past goed bij de krantjes. "Nee". "Maar het is toch zeker mijn fiets?". Jawel, maar het gebeurt niet. Tot overmaat van ramp raakt de verkering uit, nog voordat de foto's zijn ontwikkeld.

Eindelijk, in juni kan de vlag uit: geslaagd!! En natuurlijk: examenfuif. Natuurlijk komen ook de burens, vrienden en kennissen van pa en ma, en vele andere oude knarren feliciteren. Geen ècht examenfeest "met veel jeugd en harde muziek (tot 12 uur en dan 'zachter')", maar wel een tof feest, hoor!

Eindelijk op vakantie

Eindelijk is het zover: de grote dag breekt aan. De koffers zijn gepakt, de vouwwagen gecontroleerd en volgestouwd, fietsen op de aanhanger: de karavaan vertrekt, nagewuifd door de achterblijvers.

Een dag later komt het eerste telefoontje. Een hese stem probeert duidelijk te maken dat het "ontzettend gaaf" is, daar op het jongerenveldje. Of ze toch wel goed eten? Jawel, gisteren hebben we spaghetti gemaakt met twee kilo gehakt erin, en wat dacht je van die supergrote schaal met aardbeienyoghurt waaruit we met z'n allen gezellig hebben zitten slurpen? Vervelend dat niet iedereen witte wijn lust, want met zes flessen tegelijk is dat een stuk goedkoper. En of ze goed geslapen hebben? Nou man, dat wel, maar kort! Och, de tijd vliegt als je in gesprek raakt met jongens uit de bungalowtent naast je, nietwaar?

We zijn gerustgesteld. Ze eten er samen goed van en slapen, alleen. De ansichtkaart die we enkele dagen later krijgen bevestigt de eerste berichtgeving: "Alles oké. We zijn naar de kermis in de stad geweest en we hadden bijna ruzie, maar dat vertellen we nog wel aan de telefoon!"

Een klein probleempje

De schoolse zaken waren goed geregeld, dachten we. Boekenlijsten lagen klaar, in te leveren boeken netjes met een touwtje gebundeld om ingeleverd te worden, de rapporten zouden worden opgestuurd. Geen probleem toch?

's Maandags belt de klasseleraar. Jammer, maar een van uw dochters zal moeten doubleren. Kunnen we morgen het vakkenpakket even opnieuw bekijken met uw dochter erbij? Sodemie... "Sorry, maar die is al op vakantie..." Jawel, we zullen proberen haar vanavond nog telefonisch te bereiken op de camping. Afwachten. Misschien hebben we geluk, en zijn ze voor middernacht thuis. Niet dus. Dinsdagavond: "Hallo, met mij! Ik ben zeker blijven zitten? Had ik wel verwacht, hoor! Maar ik heb nu weinig tijd, want we gaan uit". Beheers je, pa, blijf rustig. "Wat dacht je van handenarbeid?" "Nou ja, er zit niet veel anders op, hè? Want geschiedenis, wiskunde, biologie of natuurkunde liggen mij niet zo." Nou, dat is dan ook weer geregeld: op naar de klasseleraar, die gelukkig ook twee schatten in dezelfde leeftijd blijkt te hebben...

Weer thuis

Zaterdagmorgen breekt het onverbidelijke einde van de onvergetelijke week aan. We arriveren rond een uur of elf op het jongerenveldje. Het moet gezegd: er is hard gewerkt om een efficiënt vertrek mogelijk te maken. Maar ja, met de hulp van zoveel kerels was dat ook een fluitje van een cent. De puinhopen van het slaapvertrek zien we pas later op de foto's. En de berg lege flessen was tijdig ingeleverd ofwel in de glascontainer gedeponneerd.

"Kopje koffie in de kantine? Ga maar vast, dan kunnen wij ondertussen afscheid nemen van onze maatjes hier." We druipen af, want je moet wel even je plaats kennen, nietwaar?

Thuisgekomen vragen we enthousiast: "En, wat zullen we vanavond eens voor eten klaar maken?" Het antwoord is veelzeggend: "Alles is goed, als het maar geen friet is!". Over klare taal gesproken...?

De geschiedenis herhaalt zich

"Pap?"

"Ja?"

"Wij gaan in de herfstvakantie met de groep een weekje naar zee".

"Zo?"

"Nou, hoe zo?"

"Gewoon zo. En wat vindt mama daarvan?"

"Mam?"

"Ja"?

"Wij willen in de herfstvakantie met zes vriendinnen een weekje naar zee".

"Heb je het daar met papa al over gehad?"

"Doe nou niet zo stom! Altijd als we iets aan jou vragen, moeten we het eerst aan papa vragen".

* * *

In de herfst scheidden voor het eerst onze vakantiewegen: zij naar een appartement in Noordwijk aan Zee, wij een paar daagjes naar Parijs. Wanneer we na twee dagen opbellen, klinkt het aan de andere kant van de lijn nogal

verontwaardigd: "Nou zeg, wij hadden wel verwacht dat jullie al eerder gebeld zouden hebben!"

Als we aan het eind van de week thuiskomen, staat de koffie klaar: "Hallo mam, hallo pap! Leuke vakantie gehad?" En eerlijk gezegd was het zalig, voor het eerst weer alleen op vakantie.